

Og mit spørgsmål til hr. Jens Løgstrup Madsen er så: Hvor tæt på år 2000 skal vi være og stadig væk opleve apati og ligegyldighed, før også Venstre er parat til at sige, at nu er det i samfundets interesse at gribe ind og sige: Det her går ikke, for det vil medføre så og så store økonomiske tab og bringe så og så mange mennesker i ulykke og uføre, hvis der ikke gribes ind! Hvor tæt skal vi på, før laissez faire-holdningen bliver afløst af et ansvar, der går ud på, at man af hensyn til samfundets videre virke altså er nødt til at tage fat i de mennesker, som ikke løser det ledelsesansvar, som de faktisk har. For det hjælper jo ikke noget, at man i januar måned år 2000 sender breve rundt til folk og skælder dem ud. Det kan vi ikke bruge til noget, når der er holdt op med at være varme i radiatorerne og lys i lamperne.

(Kort bemærkning).

Jens Løgstrup Madsen (V):

Jeg vil starte med at fastslå, at jo større problemet er, desto mere seriøst vil virksomhederne tage det, og at jeg faktisk ikke tror, det nytter noget at tage ansvaret fra virksomhederne. Og det er i hvert fald min fornemmelse, at mange virksomheder, som er stærkt afhængige af edb-systemer, allerede i dag tager det her alvorligt, og jeg synes ikke, vi har noget grundlag for at sige, at vi ved bedre end erhvervslivet, og dermed gøre os klogere end folk ude i erhvervslivet. Nej, i Venstre forventer vi, at man i erhvervslivet lever op til sine forpligtelser – slut!

Henriette Kjær (KF):

År 2000-problemet er simpelt, men omfattende. Rent teknisk er det dog til at rette, men det faktum, at der efterhånden er computerchips i alt lige fra flys og elværkers styringssystemer til den mest simple husholdningsmaskine, gør, at det tager tid at løse problemet. Det er derfor uhyre vigtigt, at vi kommer i gang med at angribe det.

Og jeg må sige, at jeg blev lidt forbavset, da jeg via nogle spørgsmål til ministeren erfarede, at man ikke i første omgang havde tænkt sig at gøre det store nummer ud af år 2000-problemet. For ved at følge med i dagblade og fagblade kunne vi læse om de initiativer, der allerede var blevet taget i andre lande, mens der intet skete her i Danmark: Der kom intet udspil fra ministeren, ikke engang almen information om, hvad dette problem egentlig går ud på.

Så jeg er glad for ministerens svar til os i her dag, for det viser nemlig, at ministeren har indset, at vi har et problem, og at hun er villig til at hjælpe med en løsning. Vi må dog se i øjnene, at vi er kommet noget sent i gang med at løse de problemer, vi kan løbe ind i i forbindelse med år 2000-årsskiftet.

Og i Sverige, hvor man er begyndt tidligere end vi på at få de offentlige institutioner til at sørge for at få et overblik over problemets omfang og derefter få det løst, skærper den svenske finansminister nu tonen og øger presset på de svenske myndigheder, for der sker simpelt hen ikke nok. Men hvordan skal det så ikke gå herhjemme, hvor der slet ikke er sat så meget turbo på som f.eks. i Sverige?

Det, som jeg ser som det allerstørste problem, er netop, at både tiden og kapaciteten efterhånden er blevet knappe ressourcer, og de to størrelser gør, at jeg er bange for, at vi ved skiftet til år 2000 står med en række uløste problemer.

Man siger jo allerede nu i branchen, at det er umådelig svært at få kvalificeret arbejdskraft til at løse år 2000-problemet. Det er derfor klart, at hvis vi havde sat fokus på problemet noget tidligere, ville de samme folk kunne have udrettet noget mere. Jeg mener dermed, at både den nuværende minister og hendes forgænger har været for langsomme i optrækket.

Nu er vi så kommet i gang, og så gælder det om at opnå de bedst mulige resultater og om at nå mest muligt, og her mener jeg, at Forskningsministeriet må spille en mere udfarende rolle – og om ikke Forskningsministeriet så for min skyld gerne Finansministeriet. Det vigtige er, at der er en vis central styring, og at der følges op på de offentlige institutioners handlinger eller mangel på samme.

Det underer mig, at Forsvarsministeriet er det eneste ministerium, der har angivet, at det her vil koste dem penge; 5 mio. kr. har de vist skrevet til ministeren, at det vil koste at løse problemet. Hvordan begrundes de andre ministerier og offentlige styrelser deres tro på, at de kan løse det uden ekstra omkostninger? Det er hermed et spørgsmål til ministeren, og det mener jeg ministeren bør følge op på, for der er da givet nogle, der får brug for konsulentbistand ude fra, og det vil være meget rart at samle sig et billede af, hvilke udgifter vi får i denne forbindelse. Det håber jeg ministeren vil følge op på.